

näppående är: att den som är brott-
sig kan är brottlig, och kan ike
bli Annorlunda.

1544. Vidare näppas Egenrättfärdighe-
ten genom Förnuftet; att såsom brott-
sig är det omöjligt att bestå inför
en helig och rättfärdig Gud. Du må-
ste således, anbeta på din förbättring
och helgelse. Du måtte bli skuldlosh
innan du kan våga nåliskas För-
sonarens Person. Om nu skriften
visar, att den angeseulle måtte
nåliskas Försonarens Person, så-
som en "bottfärdig djefull" men
alldeles ike såsom en bottfärdig
Engel: då säger Egenrättfärdighe-
ten genom Förnuftet. Fräljaren
tar ike emot några djefullar. Men
någon djefullika Natur måtte
förändras, innan kan kan våga
nåliskas Fräljarens Person.

1535. Vidare säger skriften: Du är
skuldlosh. Fräljaren har betalt din
synda skuld. Då pranas Egenrätt-
färdigheten genom Förnuftet.
Fräljaren kan ike göra en brott-
sig skuldlosh, emedan det inne-
bär en motfärd, att vara brott-
sig och skuldlosh på samma
gång. att jag är brottlig det

det känner jag: att jag är skuldlosh
det känner jag ike. (Som som triplar
och ike tror tyckenbarelse, fannings
kan naturligt vis ike känna, att
han är skuldlosh, innan han får
den fullkomliga vissheten).

1536. Som nu djefullen är en förträff-
lig moralist, och skicklig jurist
tillika, så har han genom det stora
Förnuftet, vetat inbilla alla vett-
ens vise, att meniskan har en
fri vilja; ty säger han; tillräkne-
ligheten eller det moraliska ansva-
ret skulle uphävas om viljan ike
vore (positiv) fri. Genom den
fria viljan kan nu filosofen
sjelf befria sig ifrån det morali-
ska ansvaret. Han bekänsar så-
ledes ike någon försonare, som
befriar honom från det moraliska
ansvaret.

1537. Och detta går så till, att filoso-
fen genom den fria viljan öns-
kar att alla djefullar, som gro-
na i kättet, genom Förnuftet
och den fria viljan kan han
dämpa och tillintetgöra alla re-
diga passioner alla onda tan-
kar och begär, alla oädla känslor,
alla dyfter och instinkter, som
på något vis äro förnuftsvidrige.